

РЕШЕНИЕ

№ 3937

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **377** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 1026 от 13.01.2020 г., подадена от П. К. К., с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 23, чрез адвокат Л. П. Л., срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008177/18.11.2019 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

С оспорената заповед за извършени от сочения като извършител на нарушение по ЗДвП Д. В. Б., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 171, т. 2а Б.А от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „АУДИ 80“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че описаната в наказателното постановление фактическа обстановка е изцяло невярна, като не е предоставял процесното моторно превозно средство /МПС/ на неправоспособен водач. Твърди се и че соченото като водач лице Д. Б. не е управлявала притежавания от него автомобил, както и че същият не се е намирал на посоченото в ЗПОМ място и не се е движил по ул. Лавандула, находяща се в [населено място].

С оглед на изложеното изразява искане от съда да бъде постановено решение, с което да се отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното на 27.05.2020 г. открито съдебно заседание процесуалният

представител на оспорващия - адв. Л., поддържа жалбата и направените с нея искания. Ответната страна – полицейски орган, полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“, при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител.

В депозираното по делото писмо, с което е изпратил административната преписка в съда, ответникът не е взел становище по жалбата, като е направил единствено възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай че такова бъде претендирано от жалбоподателя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за прилагане на ПАМ № 19-4332-008177/18.11.2019 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а Б.А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС „АУДИ 80“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца. Отнети са 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС].

За да постанови оспорената заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия Д № 607692 от 17.11.2019 г., че Д. В. Б., ЕГН [ЕГН], е управлявала лек автомобил, собственост на П. К. К., ЕГН [ЕГН], с марка „Ауди 80“ и рег. [рег.номер на МПС], в [населено място] по ул. Лавандула с посока на движение от Автосервиз „Д. ауто“ към ул. Ж. Д., като при извършена проверка е установено, че водачът е неправопособен.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150 от ЗДвП-управление на пътно превозно средство от неправопособен водач, като в същия е вписано изрично възражение от сочената като нарушител по чл. 150 от ЗДвП Д. В. Б., че не е управлявала автомобила.

Представено по делото е и изрично възражение срещу отразеното в процесния АУАН от сочената като извършител на нарушението по чл. 150 от ЗДвП Д. В. Б., депозирано в СДВР на 20.11.2019 г., с вх. № 433200-129940.

Представено по делото е и копие от свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], валидно до 10.12.2029 г. на А. П. К., ЕГН [ЕГН], син на жалбоподателя, който също е бил в процесния автомобил по време на проверката. Същият е разпитан в качеството му на свидетел в съдебно заседание на 27.05.2020 г.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР. Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни

изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а Б.А от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.2а Б. А от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б „а“, т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават от полицейски орган в отдел „Пътна полиция“, при Столична дирекция на вътрешните работи. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че Д. В. Б. е управлявала лек автомобил, собственост на П. К. К., марка „Ауди 80“ и рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по ул. Лавандула с посока на движение от Автосервиз „Д. ауто“ към ул. Ж. Д., без да притежава СУМПС – неспособен водач, което от правна страна съставлява нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Сочената за нарушена в настоящото производство норма на чл. 150 от ЗДвП /в относимата редакция/, гласи, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от

правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Осъществяване на посоченото нарушение дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата, като за целта същият се позовава на нормата на чл. 171, 2а, Б.А от ЗДвП /в относимата редакция от 03.01.2018 г./ гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случаите за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП обаче, административният орган не е обвързан само с данните установени при проверката, следвало е с оглед на постъпилите възражения и представените доказателства, служебно последният да изясни посочените факти. В настоящият случай обаче административният орган не е предприел никакви правни действия, за да изясни фактическата обстановка като установи кой е бил реалният водач на процесното МПС, както и автомобилът бил ли е в движение по време на проверката или е бил паркиран.

В цитирания АУАН № 607692 от 17.11.2019 г. съставен от младши автоконтрольор при ОПП на СДВР на лист 15 от делото, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150 от ЗДвП-управление на пътно превозно средство от неспособен водач, като видно от същия соченото като извършител лице е направило изрично възражение, че при извършване на проверката автомобилът е бил паркиран и не е бил в движение.

Посоченото възражение не е взето предвид от административнонаказващият орган при постановяване на оспорения в настоящото производство акт, с което същият не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК, допускайки съществено нарушение на материалния закон.

В оспорения акт не е обсъдено и представено по делото изрично възражение от сочената като извършител на нарушението по чл. 150 от ЗДвП Д. В. Б., депозирано в СДВР на 20.11.2019 г., с вх. № 433200-129940, в което същата заявява, че по време на проверката автомобилът е бил в спряно положение, на ръчна спирачка.

В приложената по делото докладна записка от 17.11.2019 г., изготвена от С. Н. С.-П.М, Д. Д. Д. – ст.полицай и К. Р. С.-полицай изрично е записано, че на процесния автомобил около 16.30 ч. е извършена проверка на ул. Лавандула, „Паркинг на Битака“.

Посочените обстоятелства в цитираните по-горе доказателства изцяло кореспондират

със събраните гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля А. П. К., ЕГН [ЕГН], син на жалбоподателя. Свидетелят пояснява, че той е взел автомобила на баща си, с приятелката му отишли на по-усамотено място, един паркинг, за да слушат музика. Паркирал е успоредно на означено паркомясто, след което си сменили местата с Д., за да проверят светлините на автомобила. Той гледал отвън светлинните индикатори отпред и отзад и после влязъл отново в колата. Стоял на отворена врата известно време. След това видели приближаващ автомобил и затворили вратата. Полицейският патрул паркирал от нейната страна, от лявата страна на колата и поискали нейните документи понеже тя била зад волана. При пристигането си служителите на „Пътна полиция“ директно поискали нейното свидетелство за управление. Казали им че само той има, те го поискали и той им го дал. Доста по-късно дошли полицаите, 15-20 минути след като били паркирали. Когато полицаите дошли, автомобилът е бил в покой, не е бил със запален двигател.

Свидетелят е категоричен, че той е управлявал автомобилът и че по време на проверката същият е бил паркиран.

Съдът приема, че свидетелските показания са достоверни, тъй като изцяло кореспондират със събраните писмени доказателства и по-конкретно с отразеното в направените възражения при съставянето на АУАН, както и с представените допълнителни обяснения и възражения в 3-дневен срок от съставянето на акта, както и с приложеното по делото СУМПС на А. П. К., както и че административният орган не е установил по категоричен начин наличието на фактическите основание за налагане на ПАМ. Същият не е установил кой е бил реалният водач на процесното МПС, както и автомобилът бил ли е в движение по време на проверката или е бил паркиран, като не е взел предвид и факта, че в процесното МПС се е намирал водач с валидно СУМПС, който е заявил, че той е управлявал автомобила.

Само по себе си присъствието в автомобила, още повече в спряно положение, на паркинг, на лице, без нуждата правоспособност, не може да обоснове, че същото е управлявало МПС, само защото седи в автомобила на предна шофьорска седалка.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 35 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед се явява незаконосъобразна, като издадена от компетентен орган, но в нарушение на материалноправните разпоредби на които се основава и при несъответствие с целта на закона /ЗДВП/, поради което следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008177/18.11.2019 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия:

